

1987 ஆண்டு பங்குனி மாதம் 28ம் திகதி மலை 6.30 மணியளவில் தான் தீ பன் எனக்கு அறிமுகமானான். என காதுக்குள் திடீ ரென துப்பாக்கியை வைத்தவன், என்னை ஒரு காரைக்குள் திணித்து கடத்த உதவினான்.

அவன் கட்டை உதவியைச் செய்த போதுதான், எனக்கு இந்த நிகழ்வு நடத்தது. இது நடக்க முன், நான் நின்றிருந்த வீட்டின் முன், என்னை கடத்துவதற்காக அரூகில் இருந்த ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் திருத்தும் இடத்தில், பழுவதனைத் தூண்டு மோட்டார் சைக்கிளை திருத்தும் வேலைப் போட்டுக்கொண்டு திரிந்தான். நான் அடிக் கபி அவனை நான் கண்ட போது, என்னைக் கடத்தத் தான் நிற்கின்றான் என்று சந்தேகிக்கவில்லை.

மாலையாகிவிட்ட நிலையில் தலைவிப்பழையை நோக்கி இராணுவம் முன்னேற முயன்றதால் மோதல் தொடங்கியிருந்தது. அதாவது எனது சொந்த ஊரான வறுத்தலையிலானியே மோதல் நடப்பெற்றது. துப்பாக்கி வேட்டுகளும் இடையிடையேயான "செல்"லுமாக சத்தம் இரந்தது கொண்டிருந்தது. நான் நிலைகொண்டிருந்த இடத்துக்கும், மோதல் நடப்பெற்ற இடத்துக்கும் இடையில் ஒரு மலைத் திரும்பே இருந்தது. இரவு தங்கி தலையெழுவதற்கும் இடத்தைத் தெரிவித்துச் செய்தபடி, அங்கு தலையெழும் காட்சியை பார்க்கும் எண்ணத்துடன் வீதியை நோக்கி; சைக்கிளை நகர்த்தினேன். அப்போது காலையே மோட்டார் சைக்கிளைத் தள்ளி இயக்க முயன்றதே நபர், எனக்கு முன்பாக வீதியில் நடந்து செல்வதைக் கண்டேன். அவர் என்னிடம் தானும் எனது சைக்கிளில் தலைவிப்பழையைச் சந்திவதை வரப்போவதாகக் கோரினார். நான் தலைவிப்பழையைச் சந்திக்கச் செல்லவில்லை என்று கூறியபோது, அவர் கொஞ்சத் திரும்பக் கொண்டுசென்று விடும்படி கெஞ்சினார். அந்த இடத்தில் காலையே தொடக்கம் ஒரு மோட்டார் சைக்கிளைத் தள்ளி இயக்க முடியாத பரிதாபத்தை கருத்தில் கொண்டு, சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டேன். நான் பரிதாபப்பட்ட அதே நேரம் அவரும் அப்படியே கோரினார். ஏற்றும் போது தலைவிப்பழையைச் சந்திவதை அல்ல, நான் செல்லும் இடம் வரக் கொண்டே சென்று விடுவதாகவே வாக்குக் கொடுத்தேன்; அந்த இடம் நான் அவரை ஏற்றிய இடத்தில் இருந்து 100 மீற்றர் தூரத்தில் இருந்தது. சைக்கிளில் ஏறியவர் இடையில் இருந்த ஆயுதம் என்கையில் இடிபடும்படி உணர்ந்தேன். அப்போது தான் அவரின் அகன்ற பெரிய சட்டை அவதானித்தேன். ஆயுதங்களே இடையில் மறைக்க அச்சுச் சட்டை பயன்படுத்தியதை அவதானித்தேன். இது விசேஷமாக பாலிகளாகக் குறிய தனியான உடம்பாக அன்று இருந்தது. அப்போது நான் அவரிடம் அவரின் துப்பாக்கி எனது கையில் இடிபடும்படி வளிக் காட்டாது, நீங்கள் பாலியா? என வினாவினேன். அவர்

Written by பி.இரயாகரன்

Sunday, 05 April 2009 21:54 - Last Updated Monday, 06 April 2009 06:05

இல்லலை என்றார். அப்போது நான் அவரிடம் அடுத்த களேவியாக நீங்கள் வறோ இயக்கமா? என மீண்டும் கேட்டேன். அதற்கும் அவர் இல்லலை என்றார். அன்று பாலிகளதைத் தவிர வறோ யாரும் ஆயுதங்களுடன் திரிவதில்லை. எனக்கு சந்தகேம் ஏற்பட்டது. அதே நேரம் எமக்கிடையில் மௌனம் மொழியாகியது.

நான் திரும்ப வணேடிய இடம் வந்தவுடன் அவரிடம் இறங்கும்படி கோரினேன். அவர் தலெலிப்பழைச் சந்தியில் விடும்படி மீண்டும் கஞ்சினார். இராணுவத்துடன் சண்டை நடப்பதால் தான் போக வணேடிய இடத்துக்கு போகக் கூவரத்து இல்லாது போய் விடுமாதலால், தன்னுடைய விரைவாக சந்தியில் கொண்டு சென்று விடும்படி கஞ்சினார். இந்த நிலையில் அவரை நான் சந்தி வரை அழைத்துச் செல்லத் தொடங்கினேன். கொஞ்ச தூரம் (நான் ஏற்றிய இடத்தில் இருந்த 200 மீற்றர் தூரத்தில்) சென்றவுடன், திடீரென வந்த ஒரு ஏ-40 பச்சை நிறக் கார் சட்டென்று திரும்பிச் சைக்கிள் முன்பாக நின்றது. நான் விபத்தைத் தடுக்க சைக்கிளின் பிரகேகை அழுத்தி நிறுத்தினேன். என்னுடன் சைக்கிளில் வந்தவர், தனது துப்பாக்கியை எடுத்து என்னை காதில் வைத்தார். ஒரு கணம் தான், அடுத்த கணம் வலுக்கட்டாயமாக என்னை காரில் திணித்தனர்.

பின் என்னை அவர்கள் தமது வதமைமுகாமுக்கு எடுத்துச் சென்றனர். அங்கு நிர்வாணமாக கியது முதல் தாக்குதல் வரை, இந்தத் தீபனின் பங்கு தனித்துவமானது. இந்த புலி வதமைமுகாம் பற்றிய என் கதை, தனி நபராக வளிவரவாள் எது. ஒரு தவறான வகையில் ஒரு மனிதவிரோதப் போராட்டத்தை நடத்திய போது, இன்று அவன் கொல்லப் பட்டான். கடந்த காலத்தில் நான் இவனால் அனுபவித்த சித்திரவதகைகள், இன்று நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

பி.இரயாகரன்

05.04.2009

Written by பி.இரயாகரன்

Sunday, 05 April 2009 21:54 - Last Updated Monday, 06 April 2009 06:05
